

48. Az örök világosság

A 236. számú éneket imádkozzuk:

*Édes Urunk, nézz le szegény rabjaidra,
Vigasztaló napfényt deríts árváidra!
Kik sírva számolnak irgalmas karodra,
támaszkodnak jó voltodra.*

Szemlélődő tekintetünket próbáltuk már a túlsó partra irányítani. A fény – amely visszatükröződik a Duna vizén – átvezeti a szemet a túlsó partra. Az Úristen tanításának világossága a lelkünket vezette át az Ő világába.

Ma megpróbáljuk **azt az örök világosságot keresni**, szemlélni, **amely Isten világa, és amelyben részesíteni akar bennünket**. Elhunyt szeretteink számára is ezt kérjük: „Adj, Uram, örök nyugalmat nekik, és az örök világosság fényeskedjék nekik!”

I. A mélységből a magasságba, az Úr dicsőségébe vágyakozzunk!

1. A zsoltáros **az ember nyomorúságát** így fogalmazza meg: *Ments meg engem, Istenem, mert a víz már a torkomig ér. Feneketlen iszapba süllyedtem, és nincs hol megállnom, a vizek mélyére kerültem, eltemet a hullám* (Zsolt 68, 2-3).

Nem olyan könnyű átjutni a túlsó partra. Az ember sokszor úgy érzi, hogy a mocsár mélyén van, ahol csak egyre mélyebbre süllyed. Bizonyára volt ilyen lelkiállapotunk. Szabad most visszaidézni azt a mélységélményt. Mit is tehet az ember ilyen mély lelkiállapotban? Fohászkodik és könyörög.

2. Mondjuk a zsoltárossal együtt: *Emelj ki az iszaptól, hogy el ne süllyedjek, s ragadj ki azok közül, akik gyűlölnek, és a vizek mélységéből. Ne merítsen el a vizek hulláma, és ne húzzon le a mélység, ne záruljon le fölöttem a verem szája* (Zsolt 68, 15-16).

Ha az ember iszapba süllyed, az a természetes reakció, hogy **kiáltozni kezd**: „Segítség!” Csakhogy nem jön mindig (vagy azonnal) a segítség az emberektől!

3. A természetfeletti világban is az legyen a „természetes reakciónk”, hogy **segítségért kiáltunk**, és pedig **az Úrhoz!** Az Úrnál ugyanis van segítség!

A zsoltáros, miután megélte az Úrnak ezt a segítségét, hogy őt *kivonta a sírgödörből, az undok iszaptól* (vö. Zsolt 39, 2), minket is hív annak megtapasztalására: *Jöjjetek, és lássátok Isten műveit! Csodálatos, amit az emberekkel véghezvitt. Kiszárította a tengert, gyalogszerrel keltek át a vízen, ezért örvendünk színe előtt. Sőt a szabadulás élményét sem győzi ismételtlen felemlegetni: Tűzön és vízen kellett átgázolnunk, de végül is enyhülést engedél* (Zsolt 65, 5. 11). Ezzel nekünk is reményt ad.

4. Ha már volt olyan élményünk, hogy az Úristen kiragadott életünk mélységeiből, akkor örvendezzünk! Ha még nem volt ilyen élményünk, akkor már most indítsuk fel a reményt, hogy az Úr ki tud ragadni bennünket életünk mélységes gyötrelmeiből! Olyan jó, hogy **Isten a mi életünkben is hatalmas Szabadítónak bizonyul!**

II. Isten után szomjazik a lelkem, az élő Isten után, aki vár minket!

Az Úr nemcsak kiragad a mélységből, és *kiszárítja előttünk a tengert*, hogy átérjünk a túlsó partra, hanem Ő ott már vár minket!

1. Sirák fia meg akarja osztani másokkal is **az Úrhoz való megérkezés örömét**, s ezért fohászkodik így: *Gyűjtsd össze Jákob minden törzsét, hadd tudják meg, hogy rajtad kívül nincs más Isten! És mondják el nagy tetteidet!* (Sir 36, 13).

Amikor megtapasztalhatjuk, hogy Isten nem engedett elveszni, hanem megmentett, akkor megélhetjük az Ő vonzását, amellyel magához hív. Egy néppé akar összegyűjteni bennünket. Itt a

többes számot kell használnunk! Nem szabad csak egyes számban gondolkodnom, hogy csak engem akar magához vonzani, hiszen Isten népe mindig közösség!

2. Izajás is ugyanezt a gondolatot fejezi ki: *Az Úr összegyűjt minden népet* (Iz 66, 18).

Itt már tágabb a kör. Nemcsak egy népet – az Ő ószövetségi választott népét –, hanem mindnyájunkat magához von.

3. Amikor az ember túljut az Úrtól kiszáritott folyómedren, és amikor fönn van a túlsó parton, joggal úgy érezheti, hogy megmenekült, és mondhatná: „Most egy kicsit megállunk! Erőt gyűjtünk, hogy még beljebb menjünk a parton a házba, ahol **Isten vár bennünket!**”

De azt is tudnunk kell, hogy ez a **kis megpihenés csak erőgyűjtés, mert még sokáig kell mennünk előre** az Istenhez vezető úton!

4. Tehát megélhetjük, hogy az eddigi törekvéseink eredményeképpen már átmentünk a folyó túlsó oldalára. De azt is tudjuk, hogy az Úr segített, Ő tette ezt lehetővé! Azt is látjuk, hogy még csak a szárazföld szélén vagyunk, vagyis befelé és felfelé az Ő hegyére még nagyon hosszú a hátralevő út! Ez nem keserít el minket, hanem vágyat fakaszt bennünk. Mivel **a Cél, akit el kell érünk, vágyat ébreszt bennünk, s magához vonz minket.** Valljuk meg Neki lelkünk irányulását: *Mint szarvas sóvárog a forrásvízre, úgy áhít a lelkem Téged, Istenem! Isten után szomjazik a lelkem, az élő Isten után: mikor mehetek, hogy megjelenjek az Ő színe előtt?* (Zsolt 41, 1-3).

5. Mi, akiket az Úristen kiragadott a világ szennyéből (vö. Jak 1, 27), és nem engedett benne elsüllyedni, hanem *áthelyezett szeretett Fia országába* (Kol 1, 13), egyrészt örvendezzünk ennek az isteni akarásnak, amellyel üdvösségünket megmunkálja; másrészt szítsuk fel szívünkben még jobban a vágyat: *Úgy áhít a lelkem Téged, Istenem! Mikor mehetek, hogy megjelenjek a Te színed előtt?* (vö. Zsolt 41, 2). **Vágyainkkal tehát előre küldhetjük lelkünket Istenhez.** A vágyaknak ez az Istenre irányítása növeli bennünk az összeszedettséget, ugyanis egy célpontra koncentrálnak, s nem engedünk az ezernyi mellékút vonzásának. **Istenhez vezető legrövidebb utat akarjuk választani, hogy ezen járassunk!**

6. Vágyaink szüntelenül nyitottak az Úr előtt! Ő ismeri szívünk minden rezdülését, és szívesen betölti azokat! Ezért fontos, hogy **minél mélyebb vágyakat** indítsunk fel Őutána! Tudjuk, hogy *Isten nem adja szűkösen a szeretetét!* (vö. Jn 3, 34).

Itt már nem az érvényesül, ami az ószövetségi mannaszedésnél volt, hogy tudniillik *akármennyit gyűjtött valaki, mégis egyformán részesedtek belőle* (Kiv 16, 18). Itt **a megszentelő kegyelem fokozata különböző lehet** kinek-kinek a lelke nyitottsága, Istent befogadó készsége, jócselekedetei, imádságai, áldozatai szerint.

A szentségekhez való gyakori járulás pedig **még inkább növeli** bennünk a megszentelő kegyelmet. Minél többször megbocsát az Úr – mert kérjük –, annál könnyebb lesz a lelkünk. Minél többször vesszük magunkhoz Jézus szent testét és véré, annál szentebb, lelkibb, Istenhez hasonló emberek leszünk! Minél könnyebb a lelkünk a bűntől, minél szellemibb emberek vagyunk – vagyis a test vaskossága nem nyűgöz le –, annál gyorsabban tudunk előrehaladni Isten-Atyánk házába, ahol Ő már vár minket!

III. Istenre irányultságommal, csendemmel leszek alkalmas Isten fényének befogadására és tovább sugárzására!

Az úton való előrehaladásom érdekében a zsoltáros így számol be a maga tapasztalatáról, amelyben **a lelkiélet egyik alaptétele** található: *Kerestem az Urat, és Ő meghallgatott engem* (Zsolt 33, 4). **Keresnünk kell az Urat, s Ő szívesen jelentkezik: Itt vagyok!**, ahogyan övéinek megígérte: *Ismerje meg hát népem a nevemet; azon a napon majd megértik, hogy én magam mondom: „Íme, itt vagyok!”* (Iz 52, 6).

Gyarló keresésemre, Utána való *tapogatózásomra* az Úr **nekem is szívesen ad jelzést**, hogy hol található meg Őt! S mindezt azért teszi, hogy én is *keressem*, hogy *szinte kitapogassam és megtaláljam*, hiszen *nincs messze egyiküinktől sem* (vö. ApCsel 17, 27).

1. Ezért buzdít tovább a zsoltáros: *Tekintsetek rá, és eláraszt a fény benneteket!* Ez most a programom! Már messziről **emeljem fel tekintetemet az Úrra!** Ő a tengerparti világítótoronyoknál

is jobban **sugározza felém a fényt, hogy hazataláljak!**

Ismerjük a fizika törvényét, hogy a fény ereje a távolsággal négyzetesen csökken. Tehát a távolságot kell legyőznom, hogy egyre erősebb legyen a ragyogás! A mennyei természettörvények szerint is **minél közelebb kerülök az Úrhoz, annál jobban eláraszt a fény, az Ő fénye!**

2. A napsütkezésnél is előfordul, hogy felhő takarja el előlem a napot. Mit tehetek ilyenkor? Várok. Azután elvonul a szürkesség, az árnyék. Tudom, hogy a felhő mögött ott a nap! – ahogyan Kaszap István is mondta. Ha a szememmel nem is látom a Fényforrást, ha felhő és sűrű homály zárja is el előlem az Ő isteni ragyogásának észlelését, akkor lelki szemeimmel **nézek a felhő mögé és fölé! Tudom, hogy ott van az én isteni Napom!** Várjak türelemmel, míg majd oszladozni kezd a sötétség!

Sőt előre örvendezhetem: **De jó lesz, ha a napfény már akadálytalanul rám árad!** Az esetlegesen ártó sugarai ellen védőolajjal kenem be a testem. Istennek ez a szelíd ragyogása azonban sohase ártalmas. Nem vakítja el a szememet. Nem tesz kárt a lelkemben. Nem kell védekezni ellene. Egyet tudok tenni: **egyre jobban kitárulkozni**, hogy amint közelebb megyek Hozzá, egyre jobban beborítson fényével!

3. Isten **szüntelenül ad jelzést**. Nemcsak a fénye vonz, hanem a szava is! Minden harangszónál lágyabban és szelídebben vonzza magához egész lényemet! *Jöjj, derék hű szolgám!* (Mt 25, 21)

Vajon nem kellene lesütnöm a szememet? Tényleg **hű szolgája vagyok?** Valóban megérdemlem ezt a kitüntető megszólítást? Mit kellene még tennem, hogy hűségesebbnek bizonyuljak? Nem kellene a bűnbánat könnyeivel lemosnom, az Ő irgalmas szeretetébe belemerítenem lelkem szennyezettségeit, hogy megtisztuljak? Sáros lábbal nem lehet bemenni Isten hajlékába!

Ugye mennyire aktuális a Jézus-ima fohásza: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!* Mondjuk ki alázatos szívvel újra meg újra!

4. **Koldulom irgalmadat, Uram!** *Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba menjek* (vö. Mt 8, 8)!

Ezen a mennyország felé vezető úton azonban nem úgy van, hogy minél többet megyek, annál porosabb lesz a cipóm, hanem egyre tisztább lesz a lelkem! Engedjem, hogy egyre jobban beborítson Isten irgalmas szeretetének fénye!

Minél jobban átölel az Ő ragyogása, melege, cipőmön annál jobban megszárad a sár, és azután letöredezik róla és eltűnik. Lelkem sárosságát is Isten szeretete tördeli le. Minél tisztább lesz a lelkem, **annál könnyebben, vidámabban tudok előre haladni az úton!** Lelkem érzékelő képességével érzékeljem az út ragyogását! Mondogathatom Neki: „De jó, de jó!” Ha ezt az isteni tömegvonzást nem is tudom műszerrel mérni, de a hitem segítségével érzékelhetem: Egyre jobban vonz magához! Már nem nézelődöm sem jobbra, sem balra, csak előre, mint akit megigézett ez a fény. Önfelelt boldogsággal megyek Feléje!

Felejttem önmagam, nem magamon van a nézése, hanem az én isteni Napomon! *Felejttem, ami mögöttem van, és nekilendülök annak, ami előttem van* (Fil 3, 13). Felejttem a megírt mélységeket, bűneim mocsarát, a hínárt, amely fogva tartott. A problémáimat is felejttem. **Csak örvendezem**, hogy az Úr ingyenes kegyelméből megtisztult a lelkem! Most már tudom, hogy **nem a bűnök és problémák szemlélése tesz boldoggá, hanem Isten szemlélése!** Az a szemlélés tudniillik, amellyel Isten néz engem, illetve amellyel én visszanézhetek Rá! Ó, bárcsak egyre jobban eluralkodna rajtam és bennem Istennek ez a szerető rám tekintése, amelyről magától a kinyilatkoztatást adó Istentől kaptunk tanítást: *Az Úr szeme az igazakra tekint, és füle meghallja kiáltásukat* (Zsolt 33, 15). **„Bárcsak igaz és kedves lennék a Te szemedben, Uram, olyan, aki mindig a Te akaratodat teszi, s akire ezért szívesen rátekintesz!”**

5. De bármennyire is igyekszem emberi erőfeszítéseimmel, **a mennyei ház** – amelyben Isten Atyám lakik – **még olyan távol van!** Fénye ugyan már elérkezett hozzám, bár nem látom a ház gazdáját, **de tudom, hogy az ablakon át most is reám tekint:** *Az Úr szeme az igazakra tekint!* Ezért mostantól fogva **már nem tudok sehová úgy menni, hogy erről a tekintetről megfeledeksem!** Mindenüvé kísér. Istennek ez a rám tekintése nem feszélyez, nem deprimál, hanem gyermeki felszabadultságot ad. **Lát engemet az Úr!** Látja mindazokat, akik a fény útján

Feléje mennek. Látja testvéreimet, akikkel egyetlen közösségbe akar összegyűjteni! Olyan ez, mint az édesanya és az édesapa biztató tekintete, amely a gyermeknek szárnyakat ad. Engedjem, hogy egyre jobban beborítson Istennek ez a tekintete, ez a ragyogó világossága!

6. Nézzem szent irigységgel, vágyakozással **a szenteket**, akik már célba jutottak; akik Isten mennyei házába már bejutottak; akik az isteni szeretetlángolás tűzében helyet kaphattak; akik a Szentháromság izzó szeretetközösségében részt kaptak; akiknek közös lett az életük egymással és a Szentháromság személyeivel! Micsoda izzó szeretetlángolás! Ahol a Szent Isten szentté teszi az embert, olyanná, mint amilyen Ő maga. A szentek közbenjárása ebből fakad, hogy ő maguk is a tüzesen izzó szeretetlángolásban fényé lesznek Isten fényéből! **Isten fényét**, Isten jóságát, segítőkészségét és szeretetét **sugározzák a még úton levők felé**, a még tisztulás állapotában lévőek felé, mifelénk, földön élő emberek felé.

7. Amikor **elhunyt testvéreinkért** imádkozunk, akkor is a szentek imájával egyesül a mi imánk. Isten akarata az, hogy szentek legyünk (Ef 1, 4)! A meghalt testvéreinkért való imádság minket is megszentel. A mi kis gyarló emberi szívünkben Isten szeretetének fényét tudjuk sugározni a tisztítóhelyen sínylődő testvéreink felé. Ők is egyre jobban megvilágosodnak. Isten ránk hagyott szeretetlobogását, fényét tudjuk sugározni feléjük az imádság által. A szentek közbenjáró imája az Istennel való szeretetkapcsolatuk miatt hatékony. Minél jobban eltölti őket Isten végtelen szeretetragyogása, annál jobban tudnak segíteni nekünk, illetve tükrözik vissza Istent, Isten életét, azt a ragyogó örök világosságot, aki maga az Isten! Micsoda isteni napsütkezés ez, amelynek én is részese lehetek testvéreimmel együtt! Micsoda Istenre irányultság, vagyis összeszedettség ez! Micsoda isteni nyugalom ez, lelkemben a célbaérés biztonságának a reményével! Tudom, hogy jó úton járok.

A nyugalom imája és az összeszedettség imája itt már összeadódik, eggyé válik. Nyugodt a **lelkem**, mert **összeszedetten Istenre irányul**, összeszedett a lelkem, mert **nyugalom és csend tölti be, Isten csendje**. Ezzel az Istenre irányultsággal és Istentől kapott csendemmel leszek alkalmassá az Ő fényének felismerésére, befogadására és tovább sugárzására.

Befejezésül a 243. számú éneket imádkozzuk:

*Örök nyugodalmat adj, ó, Uram, nekik,
S örök világosság fényeskedjék nekik:
Hogy szent trónod körül udvarolhassanak,
S Téged, boldogítót, örökké áldjanak.*